

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Reverendissimo Domino D. Clementi Le Febvre, Celeberrimi Juxta Et
Antiquissimi Monasterii D. Huberti In Ardenna Abbati Dignissimo,
Appidique Ejusdem Nominis, Ac Totius Territorii Domino; Vicecomiti ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

REVERENDISSIMO DOMINO
D. CLEMENTI LE FEBVRE,
CELEBERRIMI JUXTA ET ANTIQUISSIMI MONASTERII
S. HUBERTI IN ARDENNA
ABBATI DIGNISSIMO,
OPPIDIQUE EJUSDEM NOMINIS, AC TOTIUS TERRITORII DOMINO;
VICECOMITI DE ANSEREME,
SUPREMI DUCATUS BULLIONENSIS
PRIMO PARI;
TOPARCHÆ

In Bure, Tellin, Marloye, Gemelle, Terwagne, Wibren, Chauvancy,
Moullin, &c.

Primus hic Ethices Amoris, seu Theologiæ Sanctorum partus
Te Patronum ambit, REVERENDISSIME PRÆSUL,
ut dum è tenebris prodit in lucem, in Te Tutorem habeat, &
Mecænatem, cujus clementiâ foveatur, fortitudine protegatur,
munificentiâ adjuvetur. Tua namque ornat clementia fortem,
& ut ad clementiam tuam fortitudinemque recurrat, tua erga
me, Carmelumque nostrum humanitas, tua erga omnes benignitas
invitat. Et in Te invenisse confidit & Patrem clementissimum,
& Patronum idè fortissimum, quia sacræ Antiquitatis
(quam propugnat) Defensorem eruditissimum, & novitatis omnis Adversarium zelosissimum,
& Tutorem lemniscatis in stadio Theologico victoriarum palmis nobilissimum,
ita ut non mirum sit, quòd in Te (Præsul Amplissime) domestici pariter &
extranei universi suspiciant tam innata, quàm cælitus data animi tui decora, præ-
clarasque dotes. Tuam scilicet in docendo peritiam, in dubiis enodandis penetratio-
nem, in dijudicandis sagacitatem, in consiliis maturitatem, in agendis prudentiam
tantam, ut prosperum sibi negotiorum successum, instructiones tuas sequendo, sibi
valeant polliceri, quibus ea committis. Stat nihilominus immota tranquillitas tua,
siquando aliter divina disponat Providentiâ: quia non quæris quæ tua sunt, sed quæ
Jesu Christi, nec ut tua, sed Dei voluntas fiat. Et idè apud Te, *sicut tenebræ
ejus, ita & lumen ejus.*

Perennem tranquillitatem istam in solitudine invenis, cujus amore vix unquam sta-
tionem tuam deseris; imò in ea, velut in tranquillo portu conquiscentes, soli Deo
vacas, & commissi Tibi gregis saluti prospicis, imitatorque factus Angelorum per

eandem scalam ascendendum & descendendum, in illa tua solitudine simul caelestia meditaris, & terrestria moderaris. Et in caelis quidem praecipua est conversatio tua; de filiorum tamen salute sollicitus, in curarum partem descendis. Et quid dico, in partem? Totum penè curarum pondus in Te suscipis. Quà verò mentis acie, quà animi magnitudine, quà sagacitate & dexteritate omnia complecteris, prospicis, ordinas? Siqua filiorum moribus adhæsit labes, siquis irrepsit languor, siquis venenosus sæculi afflatus, tam facilè tua reparat industria, ut in reslorescente primitiva observantia nulli secundum foret celebre Magni S. Huberti Monasterium, nisi Cacodæmonis invidia piæ industriæ tuæ remoram injecisset ingloriarum oppositionum. Enimverò præsentium temporum moribus tanta cum discretione accommodatæ sunt Ordinationes tuæ, ut nec meliorum temporum dimissa sit severitas, nec deteriorum onerata infirmitas.

Adit Ordinationibus tuis pondus exemplaris vita tua; Abbatialis dignitas communi suffragio collata, non quæstita; muneris neglectus honor, susceptus labor; luxus & fastus horror; frugalitas, imò asperitas tanta, ut omnibus in admiratione sit, Prælatum infirmæ adedò valetudinis, delicatæque complexionis, tot & tam ingentes inter curas indefatigabilem esse.

Et unde Tibi vires tantæ (Antistes religiosissime?) à Pane illo fortium, quo tanta cum devotione, in Altaris Sacrificio, quotidie pasceris; quemadmodum & ab ardenti tua in Deum & proximum charitate. Nescit enim parva molimina charitas tanta, imò indefatigabiliter magna operatur. Et quas dotes complectitur illa tua charitas? omnes enumeratas ab Apostolo 1. Cor. 13. hisce verbis: *Charitas patiens est, benigna est: Charitas... non inflatur, non est ambitiosa, non querit quæ sua sunt, non irritatur, non cogitat malum... omnia suffert, omnia sustinet, &c.* Est namque charitas tua patiens in adversis; non inflata in prosperis. Est omnibus benefica, imò magnifica, & adedò benigna, ut ne sinistra quidem tua sciat, quid faciat dextera tua. Siquidem manus tuæ tornatiles, plenæ hyacinthis, Te esse probant (licet in abscondito) Patrem pauperum, Consolatorem afflictorum, Mecænatem Litteratorum indigentium.

Nec adversus delinquentes irritatur charitas tua, sed, fortitudini clementiam sociando, sic quædam dissimulat, ut delicta crescere dissimulando non permittat. Et non solum non cogitat malum; imò de omnibus benè judicat, nisi indicia plusquam evidentiâ cogant in contrarium; & si tunc excusare non valeat actionem, nihil negligit ut excuset intentionem.

Et quomoddò ambitiosa foret, cum honores fugias, & encomiorum tuorum primum sit, laudari nolle; & latere velle, magis quam in ore vulgi esse? Tanta utique est humilitas ac modestia tua, ut ab ea veniam deprecari compellat, quod ei reluctanti vim quodammodò inferam, per hanc Dedicatorem. Quippe magis amas virtutibus quam laudibus clarescere, non immemor Claudianæ sententiæ:

*Sat virtus splendore nitet, nec laudibus ullis
Erigitur, versuque petit clarescere Vatum.*

Porro tuas inter virtutes quænam præcellat, judicatu non est facile, dum omnes in eminenti gradu complecteris. Cæteris tamen antecellere videtur humilitas (quæ bona quæ facis, abscondis) cum admiranda morum suavitate, & regina cordium mansuetudine conjuncta, quæ amari mavis, quam timeri, nihil verbis docens, quod non factis exhibeas, nihil jubens, quod moribus & vitâ prius suave non reddas.

Sic per omnia boni sollicitique Præfulis partes exequeris, forma factus gregis tui. Didicisti namque à Mellifluo Abbate, serm. 77. in Cant. quod *boni Pastoris est non cessare pecus suum impinguare bonis latisque exemplis, & suis, magis quam alienis.*

Vellem & possem multa hîc attexere, ad tuarum commendationem virtutum; sed, ut de Epiphania suo Ennodius aiebat, *scripturientem de Te calamum præproperè detinetes.* Præterire tamen non possum ferventem zelum tuum, pro decore Domûs Dei, quam decet sanctitudo in sæcula sæculorum. Testatur hunc zelum erectum à Te, calamitosoque tempore, sumptibus magnis perfectum Ecclesiæ Magni S. Huberti magnificentum Frontispicium. Nec magis præterire fas est, in Te conspirare rationes omnes, quas in Mecænatibus suis Scriptores exquirunt, insignem utique munificentiam, rei litterariæ promotionem, egregium virtutum omnium concentum.

Nec publico hoc elogio possum non commendare, cum Nysseno in orat. *de his qui premuntur*, nimirum, quod *ita morum gravitatem cum animi demissione commiscet, ut non avertat oculos intuentium, sed jucundum sic faciat obtutum, ut neque gravitatis splendor obscuretur, neque latens in anima virtus propter humilitatem despiciatur; sed alterum equaliter in utroque, tum in Abbatialis dignitatis sublimitate comitas & humanitas, tum in humanitate vice versa gravitas animadvertatur.*

Patere igitur (Abba humillime, clementissimeque) ut hic litterarius labor meus, ad efformandum hominem verè christianum & religiosum concinnatus, apud clementiam tuam inveniat locum, & acceptare non dedigneris hoc meæ, imò totius in Te Carmeli gratitudinis & observantiæ mnemosynon, quod devotissimo cordis affectu Tibi offero, memor quidem angustiarum mearum, sed nec immemor magnanimitatis tuæ. Magni quippe animi Aufonius esse dicit, *etiam minima gratitudinis obsequia non repellere.* Et quomodo repelleres hanc divini Amoris Ethicem, quæ vel solâ nominis tui præfixione contra malevolos omnes efficaciter erit defensa, & omnibus Theologiæ Sanctorum Amatoribus sufficienter commendata? Hoc est, Reverendissime Præsul, quod spero, Deum Opt. Max. enixè deprecans, ut Amplitudinem Suam Magni S. Huberti Monasterio diù fervet incolumen. Ita voveo, qui sum ex animo, croque quoad vixero,

REVERENDISSIME PRÆSUL,

AMPLISSIMÆ D. T.

Humillimus ac obedientissimus Servus
Fr. HENRICUS A S. IGNATIO, Jubilarius.

Hic pag. de hoc libro...

REVERENDISSIME BRASILE

AMPLISSIMAE

Humilimus ac obediētissimus servus
Et Henricus a S. Iovaris, Jovianus